

**TAJEMNÝ
HŘÍŠNÍK**

VZKŘÍŠENÝ

Jodi Ellen Malpasová

xyz

Vzkříšený

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Jodi Ellen Malpas
Vzkříšený – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jodi Ellen Malpasová

VZKŘÍŠENÝ

xyz

Kapitola 1

DANNY

Svatá Lucie – současnost

Nevím, proč se usmívám. Není to tak dlouho, co jsem zjistil, že mě chce někdo zabít, a vzhledem k tomu, že už jsem měl být dávno mrtvý, je to sakra úspěch. Ale za to může tohle místo. Šumění moře. Slaný vzduch. Tyrkysová voda, která je vidět na míle daleko.

A taky to, že moje krásná, nespoutaná žena na mě čeká doma, až se vrátím z výletu do Miami. Z výletu, který odmítla povolit. Z toho, před kterým mě varovala – prý jestli odjedu, podá žádost o rozvod. Ví, co by se stalo, kdyby si to *dovolila*. Rozvodové papíry bych nacpal do zadku právníkovi, který by je doručil, a pak bych nabil brokovnici a rozstřílel je na cucky.

Zavřu dveře Escalade a zatímco vytahuju cigaretu a zapaluju si, zírám na naši vilu. Za poslední tři dny jsem toho vykouřil víc než za poslední tři roky. Přesně to s člověkem udělá zjištění, že jste právě vstali z mrtvých. Dlouze potáhnu a pomalu, zamyšleně vydechnu. „Je čas čelit následkům, Danny,“ řeknu tiše, přehodím si tašku přes rameno a vydám se po cestě.

Nejdu předními dveřmi, použiju zadní vchod a tašku nechám na terase. Zuju si boty a zamířím po cestě k pláži. Dojdu až na vrchol písčité duny, když ji uvidím stát na břehu a zírat na moře. I odsud slyším její myšlenky, její obavy. Ruce má založené na prsou, vlasy jí vlají ve větru a její štíhlé opálené tělo září pod

žhnoucím sluncem. Neslyšně zasténám a narovnáám se, jak mě přemáhá touha dělat to, co umíme nejlíp – šukat. A my budeme šukat. Hned potom, co se usmíříme.

Objeví se jeden z našich zaměstnanců a s hadicí omotanou kolem paže obchází bazén. „Pane Blacku,“ řekne a kývne hlavou. „Vítejte doma.“

„Díky, Keith.“ Ohlédnu se zpátky na Rose na břehu moře a sbírám síly na naše shledání. Bude to elektrizující a nebezpečné. „Jak se jí daří?“

„Moc toho nenamluví.“

Přikývnu, neříká mi nic, co bych už nevěděl. Nenamluví, skutečně. Víím to líp než kdo jiný, protože doteď ignorovala všechny moje zasraný hovory. Neodpovídala na esemesky. Uchýlil jsem se dokonce k tomu, že jsem zavolaal hospodyně, abych se ujistil, že moje žena je naživu a neopustila mě. Chápu, že je na mě naštvaná, vyjádřila se dostatečně jasně. Teď jsem na řadě já.

Přinutím se pohnout z místa, naposledy potáhnu z cigarety a odhodím nedopalek, aniž z Rose spustím oči. Přesně poznám okamžik, kdy si uvědomí mou přítomnost. Zvedne ramena a narovná se. Ale neotočí se a nepřivítá mě doma s otevřenou náručí. Nevrhne se na mě, nezačne mě divoce líbat, neřekne mi, jak je vděčná, že mě má zpátky v jednom kuse. *Naživu*. Nemluví se mnou. Jasně, nešetří mě. Brzo z tebe stejně nějaký zvuk dostanu.

„Připomínáš mi někoho, koho jsem kdysi znal,“ zašeptám, natáhnu se a zatáhnu za šňůrku horního dílu jejích bikin. Rozváže se a oba konce jí sklouznou z ramen.

„Nedělej to,“ řekne, aniž spustí pohled z moře, ruce má stále založené na prsou a plavky si přidržuje u těla.

Popojdu blíž a políbím ji na rameno. Ucíťm směš soli a její známé vůně. Plavala v oceánu. Tam a zpátky, snažila se zabít čas. Ale teď jsem zpátky a docela bych uvítal trochu vděku nebo rozptýlení od té sračky, co se děje v Miami.

Obmotám kolem ní své paže, chytím ji za zápěstí a odtáhnu jí je od těla. Cítím, jak mi vzdoruje. Přiložím ústa k jejímu uchu. „Nechci se hádat.“

„Tak jsi neměl nikam jezdit.“

„Chceš, abych chcípnul?“

„Ne, a o to tady kurva jde.“ Škubne sebou a vytrhne se z mého sevření. „Neměl jsi nikam jezdit.“

„Takže ty se chceš hádat?“ Zeptám se s pohledem upřeným na modrou oblohu. „Tak pojď, zlato, vybal to na mě, ať už to máme za sebou a já můžu brutálně ošukat svou ženu.“ To bylo na téhle cestě to nejtěžší. Nebyly to výhrůžky smrti. Ani to, že se na scéně objevil nájemný vrah, Enigma. Neboli, jak už teď vím, James Kelly. Dokonce ani těch několik zasraných vražd, které se staly. Prostě mi chyběla Rose. A ona ze sebe teď dělá nedostupnou. Kolikrát si myslí, že mě může odmítnout? Schválně si se mnou zahrává. Ví, jak to dopadne.

Otočí se, roztáhne paže a horní díl bikin jí spadne do písku. Zvednu obočí, pohled mi padne na její prsa a já si představuju, co všechno s nimi budu dělat. „Ne,“ vydechne.

Střelím po ní pohledem. „Cože?“

„Řekla jsem ne,“ zavrčí znovu. „Ne, Danny. Ne, ne, ne a ne...“

Začínám být naštvaný. Vykročím dopředu, chytím ji za čelist a přiblížím svůj výhrůžný obličej k tomu jejímu. Samozřejmě ji to ani v nejmenším nerozhodí. Moje bojovnice. Pořád stejně drsná jako dřív. „Den předtím,

než jsme se vzali, jsi souhlasila, že se tím slovem nikdy nebudeš ohánět v situacích, jako je tahle.“

Tvrdě přitiskne své čelo k mému, z očí jí šlehlají blesky, chytne mě za ruku, kterou jí svírám tvář, a mrskne ji pryč. „A ty jsi mi slíbil, že mě nikdy neopustíš.“ Otočí se a vyrazí pryč, a já jako idiot ji chytím za zápěstí, čímž jí poskytnu dokonalou příležitost k tomu, aby se mohla pořádně rozmáchnout. A že se umí rozmáchnout.

Pěstí mě udeří do obličeje tak silně, až zavrávorám a před očima se mi objeví hvězdičky. „Kurva,“ zakleju a sáhnou si na nos. Od té doby, co jsem Rose potkal, už zdaleka není tak rovný jako dřív. Ježíši. Otřu si krev a zabodnu do ní rozzuřený pohled. „To kurva bolelo.“

„To je dobře,“ sykne, ale já vidím, že je sama v šoku z toho, co mi způsobila. A teď se připravuje na moji odplatu.

Hra začala.

Vyrazím proti ní, shodím ji do písku a zalehnu ji. „Polib mě, kurva, ženská.“

„Ne.“

„Udělej to, Rose,“ řeknu varovným tónem. „Udělej to teď hned, nebo mi pomáhej bůh.“

„Co uděláš?“ zeptá se, bojovně vystrčí hrudník a svými nahými prsy se ke mně přitiskne. „Zabiješ mě?“

Zabít ji? Oh, klidně ji zabiju. Bude mi zasraným potěšením. Hruď se mi dme, ztěžka dýchám, nenávidím ten její provokativní pohled, ale zároveň ho miluju. Jak jsem řekl, elektrizující a nebezpečná. Zavrčím, obličej zabořím do jejích prsou a roztírám po nich krev, která mi kape z nosu. Prohne se v zádech.

„Ne,“ zopakuje.

Zavrčím hlasitěji, postavím se na nohy a zvednu ji ze země. „Pohni se,“ přikážu. Otočím ji, chytím ji ze zadu

za krk a strkám ji před sebou. To, k čemu se tady schyluje, by se mělo odehrávat za zdmi naší vily.

„Nech mě kurva bejt, Danny,“ vyrazí ze sebe, kroutí se a rukama se snaží zezadu nahmatat mé prsty a osvobodit se ze sevření.

„Buď zticha, Rose.“ Utřu si krvácející nos. „Chtěla ses hádat, tak tady to máš.“ Neurvale ji tlačím před sebou zpátky do vily. Cestou mjíme Keitha, který nehne ani brvou. „Jdi.“ Smýknu s ní dovnitř, zabouchnu dveře a v duchu se připravuju na to, co přijde. Vždycky jsem ji nechal, aby si na mně vybíjela svou frustraci. Tak to bylo od prvního dne a tak to bude vždycky. Dokola jí opakuju, že jediný člověk na světě, který jí smí ublížit, jsem já. A *vždycky* jí dovolím, aby se bránila. Aby do toho dala všechno, protože ona už se dávno nenechá nikým ovládat a já bych byl kretén, kdybych si myslel, že ji dokážu přivést k poslušnosti. Už nikdy se nebude držet při zdi.

Ledaže bych ji tam přirazil těsně před tím, než ji ošukám.

Prudce se po mně ožene, její modré oči jsou temné a výhružné. Cítím, jak mi tvrdne penis.

„Řekni to ještě jednou, Rose,“ nařídím a vyrazím dopředu, jizva na obličejí mě pálí. „Odmítmi mě znovu.“

Odpoví dalším rozmáchnutím, její frustrace ji přemáhá. Zachytím její pěst, sevřu jí zápěstí a silou jí ruku stáhnou dolů. „Já tě kurva nenávidím,“ zasyčí a udělá první krok. Vrhne se na mě a přitiskne svoje ústa na moje. Chytím obě její zápěstí do jedné ruky a druhou z ní strhnu spodek bikin. Tvrdě ji přirazím ke zdi. Náš polibek je zběsilý. Naše zuby do sebe naráží, jazyky se perou. *Ano*. Tohle mi chybělo. *My*. Zvednu jí paže nad hlavu a volnou rukou jí zajedu do rozkroku. Ne-

milosrdně do ní vniknu třemi prsty. Je bez sebe vzrušením. Taky normální. „Jsi tak zasraně mokrá.“ Líbám ji přes celý obličej a zastavím se až na jejím krku. Tvrdě přisaju své rty k její kůži. Pak přejdou ještě níž a kousnu ji do bradavek. Vykřikne, zčásti rozkoší, zčásti frustrací. Doširoka roztáhnu své prsty v ní. „Teď mi řekni ne, zlato,“ nařizuju. „Jen to zkus.“

Zasténá na znamení porážky a já se usměju. Vytáhnou z ní prsty a tvrdě do ní znovu zajedu. Ví, že kdyby teď řekla ne, přestanu. Takže je zticha. Přitisknu své čelo silou na to její, mé oči ji hypnotizují. Prsty ji laskám. Pomalu uvolňuju sevření jejích zápěstí. „Chyběl jsem ti?“ ptám se a jemně kroužím kolem jejího klitorisu.

Cítím, jak se mi její tělo vzdává, její dech se chvěje. „Ošukej mě, Danny,“ žádá a já se usměju. Chce ze sebe dostat svůj vztek. Tak pojď, holčičko.

Prudce ji otočím a přitisknu jí obličej na stěnu. Chytím ji zezadu za krk, obličejem se jí téměř dotýkám a rozeprnu si kalhoty. Tvář má přimáčknutou ke zdi, ztěžka oddechuje a oči jí planou touhou. Vezmu do ruky svého ptáka a strčím ho do ní. A v ten okamžik, když do ní proniknu, mám pocit, že se zalknu. Rose pomalu přivře oči a pak vystrčí jazyk a začne mi lízat krev z obličejce.

Sténám, pronikám do ní hloub a hloub a ona mě přijímá centimetr po centimetru celého, dokud není plná až po okraj. Nadechnu se, třesu se a nohy se mi klepou. „Dej hlavu pryč od zdi,“ nařídím a dám jí prostor, aby se dlaněmi opřela o stěnu. Vezmu ji za boky, pevně je stisknu a pak sklopím pohled a dívám se, jak z ní můj penis klouže ven a leskne se, pokrytý její rozkoší. „Kurva,“ zachrčím, hlava mi padne dozadu a já se rozkročím. Zasténám, když se boky vymrštím dopředu a bezcitně

ho do ní vrazím. Ale jí se to líbí. Jako vždycky. Sténá a tlačí zadek proti mně.

„Ano,“ vyrazí ze sebe a to je vše, co potřebuju slyšet. Klíčové slovo. Zahajuju útok, vrážím ho do ní znovu a znovu, příraz za přírazem, a ona křičí vzrušením a odpovídá na mé pohyby. „Silněji,“ křičí.

Dostane, co chce. Nedokážu se ovládat, rozkoš zaplnila každý centimetr mého těla, chraplavě sténám a svět okolo ztrácí jasné obrysy. „Líbí se ti to?“ křičím a buším do ní. „Líbí se ti to, zlato?“

„Ano!“ Opakovaně udeří pěstí do zdi a zakloní hlavu. „Danny!“

Cítím, jak se nenasytně svírá kolem mého penisu, a do hlavy se mi nahrne krev. Uděláme se. Ovládne mě naléhavost, zuřivě přirážím a kape ze mě její vlhkost. Vedu nás na vrchol. Řvu její jméno, zběsile do ní buším a pak se do ní s hlasitým zasténáním vystříkám. „Do prdele,“ ulevím si, zatřepu hlavou v pokusu rozehnat mlžný opar před očima a zhrouťím se na ni. Její dech je přerývavý, tělo napjaté a já jsem tam s ní.

„Neříkej, že se vracíš do Miami,“ řekne zadýchaně.

Zavřu oči, otočím se k ní a políbím ji na vlhkou tvář. „Vracím,“ zašeptám, ale ona už to ví.

Chvilí mlčí a já se v duchu připravuju na to, co bude následovat. Nakonec se zhluboka nadechne, odstrčí mě a já syкну, když můj penis nečekaně vyklouzne z tepla její kundičky.

Odchází a já si povzdechnu, opřu se předloktím o zeď a položím na ni hlavu. Zavřu oči. „Nemám na výběr, Rose,“ zavolám.

„Ne, Danny, ty máš na výběr,“ odpoví a její hlas slábne, jak se blíží ke koupelně. „A právě teď ses rozhodl špatně.“ Dveře se zabouchnou a já si povzdechnu.

„Do prdele,“ zamumlám a s námahou – nejen fyzickou, ale i psychickou – se zvednu. Zapnu si kalhoty a otočím se k zavřeným dveřím. „Zlato, vážně nemám.“

Dveře se rozletí a ona v nich stojí pořád nahá, do prdele, ale teď se tváří rozzuřeně. „Netvrď mi, že nemáš na výběr,“ křičí. „Já vím, jaký to je, léta jsem si nemohla vybrat. Ztraceně dobře poznám rozdíl mezi tím, když mě někdo zatlačí do kouta, nebo když se tam dostanu sama. Ty ses do toho zasranýho kouta zahnal sám, Danny.“

Opravdu ví, co říct, aby mě nadzvedla. „O tom se nebudeme bavit.“

„Dnes ano,“ zasyčí a rukama se opře o obě strany rámu dveří. Její postoj je sebejistý a výhružný zároveň. „Strávila jsem roky bez možnosti volby. Byla jsem bita. Dělal jsem, co mi řekli, a když ne, tvrdě jsem za to platila.“

„Rose,“ řeknu varovně a žíly se mi začínají napínat. Ví, že mě ničí, když to musím poslouchat.

„Znásilňovali mě.“

Rozšíří se mi nosní dírky. Ta zlá mrcha. „Přestaň.“ Nic mě nedokáže vytočit víc než připomínka toho, jak strašně s ní bylo v minulosti zacházeno. Jakému zlu musela čelit. Nic.

„Měl jsi na výběr, když tě jako malého tvůj otčím ohnul a vrazil ti ptáka do zadku?“

„Rose!“ zařvu a před očima se mi dělají rudé mžitky.

Bojovně zvedne bradu, právě se vyjádřila dostatečně jasně. „Neříkej mi, že nemáme na výběr, Danny, protože jsme si prošli peklem – sami i společně – právě proto, abychom na výběr měli.“

„Chceš, abych tu seděl a čekal, až mě přijdou zabít?“

„Kdo?“ vykřikne.

„Všichni, do prdele, Rose! Celej zasranej svět. Jestli se jeden člověk dozví, že jsem naživu, všichni ti zmrdi, kteří mě kdy chtěli zabít, začnou vylezkat ze svejch děr, aby se ujistili, že tentokrát jsem už opravdu pod drnem. To chceš, aby se stalo?“

Sevře čelisti a zachvěje se. „Nenechám tě vrátit se zpátky. Vlezeš jim přímo do rány.“

„Možná, ale já tu zkurvenou válku vyhraju,“ řeknu a ona frustrovaně zakvílí. Chápe to. Nechce, ale chápe to. Nemůžu tady sedět a nic nedělat. Tři roky jsem strávil v blaženosti, pro okolní svět jsem byl mrtvý. Ale můj čas v ráji vypršel. Nikdy jsem neměl věřit Spittleovi, že mě bude krýt. Měl jsem vědět, že to ten zasranej zmrd nějak posere. Chamtivost je hnusná vlastnost. Ale bez ohledu na to, do mého starého rajónu se začínají stahovat velké ryby a ty nebudou riskovat, že se vrátím a vezmu si ho zpět. Pokus o vraždu Brada jako důkaz bohatě stačí, nemluvě o Kellyho informacích od rozvědky. Ať se mi to líbí, nebo ne, jsem vzkříšen.

Rose na mě hledí a třese se. „Prosím,“ žadoní. Ubíjí mě, když vidím svou bojovnici tak zoufalou, a přitom vím, že za to můžu já.

Zavrtím nekompromisně hlavou. „Odjíždíme příští týden.“ Otočím se a odcházím, pryč z palebné linie, ale taky proto, že už nemůžu dál snášet utrpení v její tváři. Vezmu za kliku a chystám se najít útěchu v několika skotských. Otevru dveře a málem vyskočím z kůže, když něco těsně vedle mě narazí do zdi. Ten náraz je ohlušující. Skleněné střeby se rozprsknou všude kolem. „Co to kurva je, Rose?“ zahřmím, otočím se a zjistím, že s námahou dýchá a obličej má celý rudý. Pohlédnu dolů na křišťálovou mísu, která do prdele váží nejmíň tunu.

Nebo spíš vážila. Je to smrtelná zbraň a moje žena mi ji právě hodila na hlavu, kurva.

Zvednu pohled a krev ve mně začíná vřít. „Odcházím, než si navzájem způsobíme nějaké vážné zranění,“ řeknu, pomalu couvám z místnosti a nespouštím z ní oči. Kdo ví, co mi kurva mrskne na hlavu příště. „Až se do prdele uklidníš, přijď za mnou a můžeme si promluvit jako rozumní lidi. Protože vím, že ty rozumná být umíš.“

Odfrkne si a odvrátí pohled. Rukou si začne mnout čelo. „Vero,“ zavolám a nespouštím přitom pohled z Rose. Naše hospodyně se objeví během mžiku a zkoukne nepořádek na podlaze. „Uklidte to, prosím.“ Odtrhnu oči od své ženy a odejdu, abych se vzpamatoval. Moje Rose není hysterka, nevyžívá se v dramatu. Nedělá scény kvůli malichernostem a už dlouho, hodně dlouho mi nedala pěstí.

Tohle rozhodně není malichernost a ona má plné právo mě teď nenávidět. Bolí to jako čert, ale chápu to. Musím tyhle sračky vyřešit a doufat, že až s tím budu hotový, nenajdu svoje manželství v troskách.

Kapitola 2

ROSE

Svého času jsme měli několik ostrých hádek. Háдали jsme se, dokonce i prali. Tak to prostě máme. Že to není normální? Asi ne. Že je to nezdravé? Nepochybně. Ale po tom, čím jsme si oba prošli, sami i společně, se není čemu divit. Vytvořilo to z nás lidi, kterými jsme. Pár, kterým jsme. Cejch, jako je ten náš, nikdy nezmizí. Může vyblednout, ale už navždy tam bude. Dávno jsem se smířila s tím, že fyzická stránka našich střetů je náš vlastní zvrácený způsob, jak si neustále dokazovat, že ještě můžeme cítit bolest. Ale tu bolest si můžeme způsobovat jen my dva navzájem.

Nechám Veru, aby uklidila střepy, a zamknu se v koupelně. Otočím se proti dveřím, čelem se o ně opřu a donutím se zpomalit svůj roztřesený dech. Zklidnit svoje tělo. Ztišit bušící srdce. „Kurva,“ zašeptám, zatnu pěsti a zavřu oči. Prošli jsme si peklem, abychom se zbavili pout své minulosti. Dnešek je jen připomínkou, potvrzením mých obav, že se z těch pout nikdy nemůžeme zcela osvobodit. Někdo chce zabít mého manžela, a jelikož má být už dávno mrtvý, je to vážnější než pouhá hrozba. V tu chvíli, kdy minulý týden přijal Bradův telefonát a odešel z ložnice, jsem věděla, že se něco děje. Opět jsem v něm zahlédla ten záblesk zla, který mě k němu kdy si přivedl. Jizva na jeho tváři jako by zazářila a ledové

oči se staly ještě mrazivějšími. Zabiják s tváří anděla byl v tu chvíli zpátky a mě to k smrti vyděsilo. Ne proto, že by mě skutečně děsil. Neděsí. Ale bojím se toho, čeho je schopen.

Kdo může být tak hloupý, aby dráždil hada bosou nohou?

Slyším zvuk ručního vysavače a donutím se odlepit ode dveří. Bože, tak moc mi chyběl. Za ty tři roky, co jsme se schovávali v našem malém ráji, jsme se od sebe hnuli sotva na tři minuty. Posledních pár dní bylo mučivých. A teď spolu nemluvíme.

Povzdechnu si a přeždu k umyvadlu, namočím si žínku a utřu se mezi nohama. Tvář se mi zkrabatí bolestí, kterou mi schválně způsobil. Pak se pustím do čištění krvavých šmouh z obličeje a z prsou. Svážu si vlasy, natáhnu si letní bílé šaty visící na dveřích a vyjdu z koupelny. „Děkuju, Vero,“ řeknu s úsměvem a cítím, jak se mě zmocňuje stud.

Zvedne se na nohy, kývne a otočí se k odchodu. Jdu za ní. „Kurva,“ zasyčím, chytanu se zdi a zvednu jednu nohu. „Zatraceně.“ Svírám si patu. Nebolí to. Ale důvod mého zranění ano.

„Ach, slečno Rose!“ vykřikne Vera, upustí vysavač a spěchá ke mně s omluvným výrazem ve tváři, zatímco pohledem skenuje podlahu a hledá střep, který přehlédla. „Myslela jsem, že jsem je vysála všechny, omlouvám se.“

„Nedělejte si starosti.“ Vezmu ji za ruku a usměju se na ni. Je to moje zatracená chyba, že jsem tak horkokrevná a lehkomyšlná. „Běžte, jsem v pořádku.“ Vrátím se do koupelny, posadím se na záchodové prkénko, vytáhnu pár ubrousků a omotám si je kolem nohy, abych zastavila krev. Vrátil se sotva před půl hodinou a už oba

krvácíme. Přitáhnu si nohu ke stehnu a snažím se stěp vytlačit ven, ale je vražený příliš hluboko.

Vzdám to, proklíčuju vilou, vyběhnu na terasu a zamířím k bazénu. Sednu si na jeho okraj, ponořím nohy do vody a sleduju, jak se krev rozlévá kolem a vytváří krásný růžový vír. Opřu se dlaněmi za zády a otočím tvář ke slunci. Nechávám se lechtat teplými paprsky na kůži a pomalu kopu nohama.

Klid. Za poslední tři roky jsem nikdy neměla pocit, že ho potřebuju víc. Slyším, jak se otevírají dveře Dannyho pracovny vedoucí na terasu a jeho bosé nohy se ke mně blíží po dlaždicích. Sklopím oči zpět k vodě a do zorného pole se mi dostanou jeho nohy. Vzhlednu k němu, ale v záři slunce mu nejsem schopna pohlednout do tváře. Vidím však jeho holé nohy a nahou hrud. A nebesky modré plavecké šortky, které dávají ještě víc vyniknout jeho bleděmodrým očím. Sedne si na okraj bazénu vedle mě a spustí nohy do vody. A já konečně spatřím jeho krásnou, zmučenou tvář. Tmavé rozčuchané vlasy mu padají do čela. Stříbrná jizva se leskne na slunci. Moje smrtící mistrovské dílo.

Pozvedne ke mně skleničku a trochu se usměje. Mírové gesto. „Napij se,“ řekne tiše a sám upije ze svého drinku. Jeho je zbarvený do jantarova, můj je čirý. Vezmu si skleničku, usrknu malý doušek vodky a položím mu dlaň na silné stehno. Vezme mě za ruku a stiskne ji. Je ticho, oba jen sedíme a jsme. Klidní.

Mír. Můžeme ho najít jen jeden v druhém.

„Jak se má Daniel?“ zeptá se a pohupuje nohama spolu se mnou.

„Roste moc rychle.“ Usměju se, ale je v tom smutek. Pokaždé, když mě můj syn navštíví a pak se se mnou loučí, cítím, jak se mi svírají všechny vnitřnosti. Musím

si dokola opakovat, že teď mi ho už nikdo nevezme. Že se zase vrátí. „Ptala jsem se Hilary a Dereka, jestli by nemohl ještě pár dní zůstat, ale mají nějakou rodinnou oslavu.“ Lidé, kteří mého syna koupili na černém trhu poté, co byl vyrván z mé náruče, souhlasili s tím, aby mě Daniel lépe poznal. Nemělo by mě to překvapovat. Druhou možností bylo ztratit ho úplně, ale to bych Danielovi nikdy neudělala. Jsou pro něj vším. Když se dozvěděl o mé pravé identitě, měl přirozeně spoustu otázek. To, že jsem mu nemohla říct pravdu – tu strašnou, odpornou, bolestnou pravdu –, bylo těžké. Ale taky to bylo nezbytné. Nikdy ho nevystavím nebezpečí světa, jehož jsem kdysi byla součástí. Takže, jak jsem vysvětlila svému synovi, byl mi odebrán jednoduše proto, že jsem byla nemocná. Nebyla jsem schopná se o něj postarat. Bolí to. Ale ne tolik jako pravda. Ne tolik, jako kdyby věděl, čím jsem si prošla.

Oči mi padnou na hnědý kožený řemínek kolem Dannyho zápěstí. Je celý odřeny, ošoupaný a vybledlý, ale Danny ho nesundal od chvíle, kdy mu ho Daniel před třemi lety koupil při své první návštěvě Svaté Lucie.

Vzhlednu k němu a on na mě koutkem oka mrkne a zakrouží svým drinkem v ruce. „Promiň, že jsem ti hodila tu křišťálovou mísu na hlavu.“

Povzdechne si, vezme mě kolem ramen, přitáhne si mě k sobě a přiloží svá ústa do mých vlasů. „Omlouvám se, že jsem porušil svůj slib.“

Polknu a opřu se o jeho tvrdé, vypracované tělo, a zatímco sleduji vlnky na vodě, moje nohy se třou o ty jeho. Znovu se napiju a ztěžka polknu. „S tímhle nemůžu souhlasit.“ V žádném případě mu nemůžu dát své požehnání. Nemůžu mu zamávat a s úsměvem ho

vyprovodit na cestu do jeho starého města, a přitom vědět, proč mě opouští. Zbláznila bych se strachem.

„Nechci se hádat,“ zašeptá mi do vlasů a spolu s tím říká, co musí, aniž by to vyslovil nahlas. Tuhle bitvu nevyhraju. Aspoň ne teď. Ale ke svému bojovému plánu se rozhodně ještě vrátím.

„Co se stalo, když jsi tam byl?“ zeptám se.

„Před, nebo po setkání s Enigmou?“ odpoví a já se zamračím.

„S Enigmou?“ Určitě nemluví o... Uvolním se z jeho objetí a podívám se na něj s obavami v očích. „On je ten, kdo tě chce zabít?“

Usměje se. „Ne, on je ten, kdo mi řekl, že *nejsem* mrtvý.“

„Jak to věděl?“ Panebože, Enigma? Už jsem o něm slyšela. Kdo taky ne? Ale upřímně řečeno, nad jeho skutečnou existencí visel velký otazník. Protože zatímco Danny Black, Brit, Zabiják s andělskou tváří – neboli můj manžel – se se svou pověstí bez skrupulí honosil, muž přezdívaný Enigma to z pochopitelných důvodů nedělal.

„Spittle,“ zavrčí Danny a hodí do sebe zbytek svého drinku.

„A Enigma je v Miami?“

Danny se na mě podívá a já se pomalu zakloním. Nelíbí se mi nervózní úsměv na jeho tváři. „Ne, není v Miami,“ řekne a já se trochu uvolním. „Je tady.“

„Cože?“

„Je tady.“

„Kde tady?“

Danny mávne před sebe. „Ve Svaté Lucii.“

„Co prosím?“ vyhrknu a začnu se rychle rozhlížet. „Ty jsi k nám domů přivedl chladnokrevného vraha?“

„A jeho přítelkyni.“

Zamrám a sklenice mi vyklouzne z ruky. Padá do vody a já sleduju, jak klesá až na dno bazénu. *Potápí se.* Jako v mrákotách slyším Dannyho volat Keitha. Ukazuje na hladinu. Sleduju směr jeho prstu a vidím svůj pohár na dně. „Enigma má přítelkyni?“ zeptám se nevěřičně.

„Vlastně,“ odfrkne si Danny a zamračí se do slunce, „tenhle chladnokrevný vrah má ženu.“

Myslí si, že je to vtipné? Podrážděně vstanu a okamžitě toho lituju. „Au!“ Patou mi projede ostrá bolest a já spadnu zpátky na zadek a nohu sevru v klíně.

„Co je ti?“

„Vera přehlédla střep.“

„Do prdele,“ zamumlá Danny, položí pití na zem a otočí se ke mně. Vezme mě za nohu a prohlídí si ji. Pak ji přiblíží ke svým ústům a olízne mi klenbu. Tělo mi ztuhne a on se usměje. Začne mi sát patu, jak nejsilněji může. Oči má stále upřené na mě a já vím, že je vzrušený.

„Proč je Enigma tady, Danny?“ zeptám se tiše. Opřu se o ruce a nechám ho, ať si dělá, co chce.

„Protože chce zabít toho, kdo chce zabít mě.“

„Proč?“

„Protože upálil jeho rodinu zaživa,“ řekne, jako by to nic neznamenal, a dál věnuje všechnu pozornost spodku mé nohy. „Někdo má v merku Miami. Spittle je v tom jako obvykle až po uši. Říkal věci, které říkat neměl, lidem, kteří se je neměli dozvědět.“ Podívá se na mě a já nemůžu snést to, co vidím v jeho očích. Odhodlání. Nezávist. „Enigma už není hádankou. Brit už není mrtvý.“

Po zádech mi přeběhne mráz. „Kdo je Enigma?“

„James Kelly.“ Usměje se. „Taky Brit.“

Jak typické. „Všichni dobří zabijáci jsou Britové,“ zavtipkuju a on se zasměje. Směje se tak moc, že pustí

mou nohu a hlavu zvrátí dozadu. Je to ten druh smíchu, který mého normálně nádherného muže mění v muže, jemuž nelze odolat. Usmívám se, i když je to naprosto nevhodné, a nechávám ho, aby dostal svůj záchvat smíchu pod kontrolu. Nakonec si povzdechne, znovu uchopí mou nohu a přiloží ji zpátky ke svým rtům. Pozoruju ho, jak mě pozoruje a čeká, co řeknu. Mám milion otázek. Upřímně řečeno nevím, kde začít. „Takže jsi ho sem přivedl, abyste tady vymysleli váš bojový plán?“

„A aby se jeho přítelkyně mohla zotavit.“

„Je nemocná?“

„Ne, postřelili ji.“ Překvapeně na něj pohlédnu a on zvedne obočí. „Je to policajtko,“ dodá, jako by informace, kterými mě právě zahrnul, nebyly samy o sobě dost šokující.

„Policajtko,“ zopakuju. „Policajtko a vrah.“ Dělá si ze mě legraci?

„Zní to jako vtip, co?“ Nakloní se ke mně a políbí mě na ohromenou tvář. „Ve středu s nimi jdeme na večeri.“

„Jdeme na večeri s vrahem a policajtkou.“

Odtáhne se a jemně se usměje. „Ústřice vynecháme,“ řekne a já nevěřičně zavrtím hlavou. Za ty tři roky, co jsme tady, zahrnovala každá naše společná večere ústřice. Naučili jsme se, jak je jíst. Jak si je vychutnat. Jak co nejlépe využít jejich afrodiziakálních účinků. Ne že bychom s Dannym potřebovali v této oblasti nějak stimulovat. Každé milování je výbušné. Žhavé. Závratné. Prostě jen rádi, a ano, je to trochu zvrácené, vzpomínáme na dobu, kdy jsem byla jeho vězněm. Držena proti své vůli, ale zároveň nikoli.

Zamračím se a podívám se na vodní hladinu. „Jak se jmenuje?“

„Beau.“

„Věk?“

„Něco málo po třicítce, řekl bych.“

„A ona je policajtk?“

„Byla. Skončila poté, co její matku, taky policajtku, zabil stejný muž, který upálil Jamesovu rodinu.“

„Do prdele,“ vydechnu a ohromeně na něj zírám.

„A to jsem si myslela, že *naše* story je totální průser.“

Usměje se a znovu si mě k sobě přitáhne. Pevně mě obejmě. „Náš příběh je náš. Jejich je jejich.“

„Ale teď jsou tady a vy oba chcete vidět mrtvého stejného muže.“

Danny nic neříká a já zavřu oči a připravuju se na nejhorší. „Do Miami se nevrátíš, Danny,“ zopakuju, automaticky sáhnu po prstenech na své ruce a pomalu s nimi otáčím.

„Sundej si je a budeme si muset vážně promluvit, Rose,“ varuje mě. Jeho tón je smrtelně vážný, jeho tělo napjaté.

Pustím prst a zírám na vodu, nenávidím ten pocit bezmoci, který se probouzí v mém nejhlubším nitru. Už je to dávno, kdy jsem ho naposledy cítila. Tak dávno. Danny by si měl pamatovat, že udělám *cokoli*, abych ochránila lidi, které miluju. Což znamená, že tohle nedopadne dobře ani pro jednoho z nás. „Jestli se musíš vrátit do Miami, pojedu s tebou.“

„Já vím.“

Překvapeně na něj zírám. „Cože?“

„Myslíš, že tě tu nechám?“ Zasměje se. „Ne. V našem sídle budeš v bezpečí.“ Otevřu pusku dokořán a realita mě zasáhne ještě silněji než před tím. „Ty mě tam hodláš zavřít, že je to tak?“

„Ano,“ řekne bez obalu. Spolknu rostoucí vztek, než mě přemůže a donutí mě udělat něco opravdu hloupé-

ho. Třeba sundat si prstýnky. Tři roky už jsem na svobodě a on ze mě chce znovu udělat vězně? Přemýšlel vůbec o tom, co to udělá se mnou a s mým synem? Pokud jde o Hilary a Dereka, žiju tady na Svaté Lucii klidný, nekomplikovaný život se svým *normálním* manželem, kterého znají jen jako „Dannyho“. Každé ráno se probouzím beze strachu. Bez bolesti. Po nekonečných letech trápení je můj život jednoduchý. Je přesně takový, jaký jsem *nikdy* nedoufala, že by mohl být. Klidný. Nerušený. *Bezpečný*. Návrat do Miami nejen že ohrozí Dannyho život a nejspíš i můj, ale může zničit všechno, co jsem vybudovala se svým synem.

Odtáhnu se od něj a našťavaně vstanu.

„Kreténe,“ odplivnu si a odkráčím pryč.

„Taky tě nenávidím, zlato,“ zavolá.

„Jdi do prdele.“

Kapitola 3

JAMES

Kdybych netoužil po krvi, možná bych tu zůstal. Dálek od chaosu, který poznamenal celý můj život. Nečekal jsem, že mi ta změna tak prospěje. Odpočinek od krveprolití. Přestávka od zabíjení. Dovolená, o které jsem nevěděl, že ji potřebuju.

Škrtnu sirkou a sleduju, jak hoří až ke špičce mého prstu. Syknu a upustím ji na své nahé stehno. Pak ji odcvrnknu a konečky prstů přitisknu k sobě. S hlubokým povzdechem se zadívám na vodu. Slunce žhne, oceán je klidný a vrhá oslepující odlesky na nehybné pláně kolem. Nefouká ani větřík. Všechno je tak... klidné. Tak tiché.

Je to klid před bouří, ale já tu bouří musím trochu pozdržet. Vstupovat do války plný nenávisti by nebylo moudré. Vždycky jsem se řídil záští. Vztek byl mým hnacím motorem, ale tehdy hrozilo nebezpečí jenom mně. Teď mám Beau a měl bych i naše dítě, kdyby ji nepostřelili.

Poposednu si a potlačím nával hněvu, utlumím jeho vzrůstající sílu. Od okamžiku, kdy jsem se dozvěděl, že Medvěd nařídil vyvraždění mé rodiny, měla být jeho smrt krutá. Teď mi navíc vzal i část mé budoucnosti. Kůže mě svrbí touhou, která se ani zdaleka nevyrovná žádné mé předchozí touze. Už jsem přestal počítat způsoby, jakými ho zlikviduju.

Teda hned potom, co zjistím, kdo to kurva je.

Byl jsem si jistý, že odpověď na tuto otázku najdu v bezpečnostní schránce. Byl jsem si tak jistý, že Beauina máma odhalila jeho identitu a ukryla tam jeho jméno. Spolu s tím mým. Ale schránka byla prázdná. A jediný klíč od ní máme my.

Medvěd ví, jak vypadám – zná jméno, které se skrývá za Enigmou –, ale stále neví, kdo jsem ve skutečnosti ani proč jsem strávil roky jeho pronásledováním a pronásledováním jeho mužů. Těším se, až ho o tom poučím, a přitom se mu budu dívat do očí. Nebo se snad mýlím? Už to ví? *Bezpečnostní schránka.*

To se brzy dozvíme.

Když jsem zjistil, že Brit není mrtvý, moje další kroky byly jasné. Necítil jsem se provinile, že jsem Dannyho vytáhl z hrobu, protože jsem to nebyl já, kdo ho od tamtud doopravdy vyhrabal. Vykopal ho náš společný nepřítel. Nepřítel, kterého mi pomůže zabít.

Projede mnou vzrušující chvění. *Ovládej se.*

Podívám se přes rameno na průsvitné závěsy visící ve dveřích do ložnice. Ne, dokud Beau nebude líp. Ne, dokud nebude silnější. A to může chvíli trvat. Její fyzická zranění se zhojí za několik týdnů, ale ta psychická? Nejsm si jistý, že se z toho kdy dostane.

Vstanu ze židle, přejdu ke dveřím a odhrnu závěsy. Stále se choulí na boku a podřimuje. Pořád tak unavená. Vyčerpaná. Je to jen stín ženy, kterou jsem kdysi poznal, což je pořád úspěch, protože tehdy byla jen vlásek od toho, aby sebe samu ztratila úplně. Náš divoký románek ji vynesl zpátky na světlo. Matné světlo plné stínů, ale přesto světlo. Teď mám pocit, že jsem ji uvrhl zpátky až na samý okraj temnoty. Musím ji znovu najít. Už to není jen o mně a mé touze se pomstít. Jde taky o odplatu

pro Beau. Za vraždu její matky, kterou má na svědomí stejný muž, který vyhladil moji rodinu. A taky o to, abychom mohli jít dál, aniž by nás dusili naši démoni.

Přejdu k posteli a lehnu si za Beau. Paží ji obejmu kolem pasu a dávám při tom pozor na její zranění a taky na ruku v sádře. Přitisknu se k ní, jak nejbliž to jde, což pořád není dost. Přitisknu ústa k jejímu zátylku, nadechnu se a zavřu oči. Nacházím klid.

„Už jsem se rozhodla,“ zašeptá ospale.

„Co ses rozhodla?“

„Jestli tě nenávidím, nebo tě chci ošukat.“

Nepatrně se usměju, otevřu oči a ona se pomalu a opatrně otočí čelem ke mně. Natáhnu se a políbím ji na nos. „Tak mi to pověz,“ nařídím tiše. Její oči. Tak rád bych, aby žhnuly stejně intenzivně jako kdysi, když jsem na ni přiložil svá ústa. Kamkoli na její tělo.

„Ani jedno.“ Rukou mi prohrábne vlasy.

„Chci tě jen milovat a cítit, že ty mě taky miluješ.“

„Tak domluveno.“

„Opravdu?“ zeptá se a já se zamračím. „Protože poslední dobou mi připadáš odtažitý.“

„Nezpochybňuj mou lásku k tobě, Beau,“ řeknu varovně. „To rozhodně nedělej.“ Odtáhnu se od ní a opatrně ji položím na záda. Sednu si obkročmo na její stehna a začnu opatrně odlepovat obvaz na jejím břiše. Potřebuju se cítit užitečný ve světě, ve kterém se snažím zjistit, jak existovat. Teď se musím postarat o ni. Soustředit se na ni. Krev a smrt počká.

Odlepím gázu a co chvíli zkoumám její tvář, abych se ujistil, že jí to není nepříjemné. Žádná reakce. Jen mě pozoruje, tiše a klidně.

Když spatřím její zranění, musím zase potlačit vztek, který ve mně roste.

„Jsem v pořádku,“ řekne tiše, když se natáhnu po dezinfekčních ubrouscích na nočním stolku. Podívá se dolů. „Už to vypadá líp.“

Dokud to tam bude, nebude to nikdy vypadat líp. Zavrčím a začnu jí jemně čistit okolí rány, zatímco ona si uvolněně hoví na polštáři a opět mě pozorně studuje.

„Co plánuješ?“ zeptá se.

Nedívám se na ni, soustředím se na svůj úkol. „Ty to nevíš?“

„Ano, ale chci to slyšet.“

„Všechny krvavé detaily?“ Odhodím ubrousek na zem.

„Ano.“

„Ty divoško,“ zamumlám, když si беру nový obvaz. Ještě jsem se definitivně nerozhodl. Pořád přemýšlím o ještě hrůznějších způsobech. „Jak se cítíš?“

Unaveně si povzdechne a na tváři se jí objeví rozmrzelost. Pro mě za mě může svou nespokojenost vyjadřovat, jak se jí zlíbí. Od této chvíle je mimo palebnou linii. „Cítím se, jako by mě postřelili.“

Střelím po ní varovným pohledem a jemným poklepem přilepím okraj obvazu. „Dnes jdeme na večeři.“

„S kým?“ zeptá se, i když oba víme, že to ví.

„S Dannym a Rose.“

„Se Zabijákem s andělskou tváří a jeho ženou.“ Podívá se na strop. „A o čem si budeme povídat? O tom, kolik lidí jste dohromady zabili? A kolik jich ještě zabijete?“

Opřu se pěstmi o matraci a spustím se níž, až se má ústa vznášejí těsně nad jejími. „Chceš v tom sarkasmu pokračovat?“ Zvednu obočí a ona obrátí oči v sloup. Ustoupí a pokusí se mě přitáhnout blíž ke svému tělu. Držím boky vysoko nad ní, nechci jí zavadit o ránu.

„Ne, Beau,“ zašeptám chraplavě a přitom cítím, jak mé tělo ožívá touhou.

„Prosím,“ žadoní a pro mě je to zdrcující pohled. Víím, že jí naše důvěrnosti pomáhají, ale je tak... zložená. „Jen se potřebuju cítit trochu normálně.“ Natáhne se a uchopí můj penis a já zasténám a cuknu sebou. Hlava mi spadne na prsa a dech se zrychlí.

„Nechci ti ublížit.“

„Tak to nedělej,“ zašeptá.

Do prdele.

Zvednu se na kolena a natáhnu se po lécích na bolest na jejím nočním stolku. Dva z nich vysypu a ona otevře ústa a nechá mě, abych jí je dal na jazyk. Spolkne je, aniž by si řekla o vodu. Její zdravá ruka sjede ke kalhotkám a začne si je stahovat. Nenasytně. Tohle bude chtít trochu kreativního přístupu.

Když je sundá až ke kolenům, stáhnu jí je a odhodím na zem. Nechci, aby se namáhala. Pak si svléknu boxerky a přetočím ji na bok. Před břicho jí položím polštář a lehnu si za ni. Pak položím paži přes její tělo a vyzkouším ochrannou bariéru. „V pohodě?“ zeptám se a skopnu si boxerky z nohou.

Místo odpovědi se mi zadkem opře do slabin. Tohle nebude kreativní. Bude to naprosto neodkladné. Sáhnu si na penis a stisknu ho v dlani. Několikrát po něm sjedu nahoru a zase dolů, každý můj sval se chvěje očekáváním. Už jsou to týdny, co jsem v ní byl naposledy. Nesmím ztratit kontrolu.

Přiložím ho k její kundičce, nadechnu se a v duchu se připravím na to, co přijde. A pak pomalu a lehce vklouznu dovnitř. Zasténá a cítím, jak ustupuje mému tlaku. „Jsi v pořádku?“ zeptám se napjatě a nehybně čekám na odpověď.

Zahučí na znamení souhlasu a stáhne lopatky. Obě je zlíbám, než do nich zabořím obličej. Moje napětí postupně slábne, tření našich těl mě začíná ovládat. „Ježíši, Beau,“ zasténám a zatnu čelisti. „Jsi v pořádku?“ ujišťuju se a znovu ustrnu v púlce pohybu ve snaze držet své tělo pod kontrolou.

„Jsem v pořádku,“ procedí frustrovaně mezi zuby. Chytne mě za ruku na polštáři a pevně si ji přitiskne na břicho. Ví, že se snaží utlumit bolest. Zastavit průtok krve, aby umrtvila nervová zakončení. „Začni,“ nařídí mi.

„Bolí tě to,“ vydechnu, mé rty se dotýkají její kůže.

„Začni už,“ vyhrkne netrpělivě. „Tohle je jediná věc, která mi pomáhá cítit se normálně.“

Její slova jako by ve mně něco probudila. Povinnost. Lásku. Olíznu jí kůži a nechávám své boky, aby se pomalu daly do pohybu. Naše společné sténání je tlumené a dlouhé. „Je to v pohodě?“

„Bude to dobrý,“ zašeptá a já se usměju.

Bude. To. Dobrý.

Udržuju stálé tempo, mé tělo se pohybuje pomalu a pravidelně, aby se mohla pohybovat se mnou. Ví, že čím pevněji její ruka svírá tu moji a tlačí ji do polštáře, tím blíž je k orgasmu. Musím se ujistit, že si neublíží, až se udělá. Že neztratí kontrolu. Že se její tělo nezačne zmítat v prudkých, trhavých záchvěvech. Což ovšem není zaručeno. Všichni se v návalu vášně přestáváme ovládat.

Sevřu naše propletené paže na polštáři ještě pevněji. Svaly mě bolí, jak je napínám. Svou pozornost rozděluju mezi stupňování její rozkoše a tlumení jejích následků na její zranění.

„Kurva,“ zalapá po dechu.

„Seš v pořádku?“ zeptám se naléhavě, ale své boky už nejsem schopný zastavit.

„Ach, bože,“ vykřikne. „Ach bože, ach bože, ach bože. Už budu. Už budu.“

Jen zvuky. Slova. Zatmí se mi před očima, můj pták divoce pulzuje a já se jí držím jako o život. Mé tělo je v křeči, strčím do ní a cítím, jak se stěny její chamtivé kundy stahují a lačně ho drží.

„Kurva,“ křičím a mé tělo sebou nekontrolovatelně škube. „Do prdele.“

„Jsem v pořádku,“ vykřikne, hlavu zaboří do polštáře a zadkem tlačí proti mně. Kousnu ji do zad a pomalu se začínám uvolňovat. „Jsem v pořádku,“ opakuje, tentokrát už klidně. „Jsem v pořádku.“ Zhluboka dýchá a já uvolním své sevření, políbím ji a pomalu přejíždím ústy po jejích zádech. To bylo tak dobré. Klidné. Pomalé. Ale jako vždy nesmírně intenzivní.

Záda se jí napínají a uvolňují pod mými polibky. „Mluvil jsi s Lawrencem?“ zeptá se a kouzlo toho okamžiku je rázem pryč. Ne, nemluvil, ale každý den jsem mluvil s Ottem, abych se dozvěděl aktuální informace o všem, co se děje, Lawrence nevyjímaje. Pořád ještě neopustil svůj pokoj v sídle Dannyho Blacka v Miami. Poslal jsem tam doktory. Zmínili se o depresích. Depresích ze zármutku. Beauin strýc ví, že ztratil manžela. To bylo jasné hned poté, co Dexter vzal Beau jako rukojmí a postřelil ji. Jestli to bylo úmyslné, nebo ne, je mi kurva úplně jedno. Co ale Beau ani Lawrence neví, je, že Dexter je mrtvý. A nikdy se to nesmí dozvědět. To bylo rozhodnutí, které jsem byl nucen učinit, když Beau souhlasila, že si mě vezme, ale dala si podmínku: Musím nechat žít manžela jejího strýce – muže, který Beau zradil. Souhlasil jsem, ale už bylo pozdě.

Už jsem ho totiž zabil a nemůžu s jistotou říct, že by se věci vyvíjely jinak, kdyby byl v době, kdy Beau svou podmínku vyslovila, ještě naživu. Upřímně, ten člověk byl mrtvý ve chvíli, kdy jsem zjistil, že to byl on, kdo podával Medvědovi informace, kvůli nimž byla zabita nejen Beauina matka, ale i naše dítě. Málem mě připravil i o Beau. Takže tak. Tohle tajemství si vezmu s sebou do hrobu. Co se týče Beau a jejího strýce, ti věří, že se Dexter někde schovává, což je naprosto rozumné vysvětlení, vzhledem k tomu, že po něm jde naštvaný zabiják. „Je v pořádku,“ řeknu, aby řeč nestála. Beau ví, že Lawrence ani zdaleka není v pořádku. „Proč mu nezavoláš, než půjdeme na večeři?“

Chvíli mlčí a přemýšlí. „Enigma a Brit vejdou do baru,“ zamumlá a podívá se na mě s ironickým úsměvem na tváři.

Něžně ji políbím. „Velmi vtipné.“

„Ale to není vtip, ne? To, že ty a Danny Black spojujete síly.“

Ne, to není vtip. Ve skutečnosti je to děsivé pro všechny zúčastněné, a ještě děsivější pro ty *nezúčastněné*. „Je to prostředek k dosažení cíle,“ říkám a opatrně z ní vyklouznu. „Pustím sprchu.“ Slezu z postele a zamířím do koupelny, které dominuje nabílo natřené naplavené dřevo. Toaletní skříňka, otevřená sprcha, stěny. Není to nablýskané, ale má to styl. Rustikální a čisté. *Žádné sklo*. Obří sprchová hlavice visí ze stropu a já otáčím kouli a k zemi začne padat déšť.

„Bude tam hodně lidí?“

Otočím se a uvidím Beau stát ve dveřích, nahou, jen s obvazem na břicho a sádrou na ruce. Rychle od ní odvrátím zrak. Stále přítomné rány na jejím nádherném těle zavádí mou mysl na nebezpečná místa. „Ne, nebu-

de,“ ujistím ji. To, že půjdeme někam, kde nebude moc lidí, jsem si Blackem předem vyjasnil. Beau si vedla tak dobře v překonávání svého strachu z rušných míst. Z davů. Z opery. Ze supermarketu. Ale jsem si dobře vědom, že to bylo jen díky tomu, že jsem stál při ní. Uklidňoval ji. Chránil ji před tím, co ji děsí. Mám pocit, jako bychom se v tomhle aspektu jejího života vrátili o dvacet milových kroků zpět. Chci, aby se uvolnila. A nedala úzkostem prostor znovu ji ovládnout.

A proto ji bereš na večeri s Britem?

„Co si vezmu na sebe?“ Zvedne zjizvenou paži a těžce polkne. „Nikdo se nechce při jídle dívat na tohle.“ Sádra na její druhé ruce není problém. Jen ty jizvy.

„Přestaň.“ Přistoupím k ní a vezmu ji za zápěstí. Zvednu si ho k ústům a políbím ho. Její deformace už ani nevnímám. Doufám, že stejně tak ona nevnímá ty moje. Otočím se k ní svými nahými, zjizvenými zády a připomenu jí, že jsme oba nedokonalí.

„Chystáš se snad na večeri bez košile?“ zeptá se, natáhne ruku a pohladí mé hladké, ale místy zjizvené tělo. Ohlédnu se přes rameno a věnuji jí unavený pohled. „Pak nejsme v úplně stejné situaci,“ řekne a znovu zvedne ruku. „Nemám nic s dlouhými rukávy,“ zamračí se. „A venku je pořád dost horko.“

Vezmu ji za ramena, odvedu ji k toaletní skřínce a vezmu do ruky roli potravinové fólie. „Nechci, abys to schovávala,“ namítnu a začínám jí balit břicho, abych ho ochránil před vodou. „Je to součást toho, kdo jsi.“ Skloním se k ní, políbím ji na čelo a pak jí pomůžu nasadit nepromokavý chránič sádry. „Součást toho, kdo *jsme*.“ A i když jsme nedokonalí, společně jsme kurva perfektní.

„To je milé,“ poznamená a přitiskne své čelo k mým rtům. „Můj přítel zabiják má romantické sklony.“

Zamračím se a ustoupím. „Snoubenec,“ opravím ji. „Jsem tvůj snoubenec.“ Proč jí to musím pořád připomínat? „Protože jestli si pamatuješ, souhlasila jsi, že si tohohle zabijáka vezmeš.“ Její podmínku teď pomenu. Doufám, že o tom už nikdy nebudeme muset mluvit. Jednou už mě odmítla. Znova se to nestane.

„Pamatuju.“

Spokojeně přikývnu a dokončím proces balení jejího těla. „Hotovo, můžeš jít.“ Plácnu ji po zadku a pošlu do sprchy. „Musím vyřídit pár telefonátů.“

Tiše přikývne a já se vrátím na terasu, abych zavolal Blackovi. Ve sluchátku se rozhostí ticho, na to už jsem zvyklý. A pak ho uslyším, jak si potáhl z cigarety. „Potřebuju, abys mě ujistil, že Dextera nikdy nenajdou,“ řeknu tiše a zavřu za sebou dveře na terasu.

„Nikdy jsi mi neřekl, proč se Beau nesmí dozvědět o tom, jakou jsi z něj nadělal fašírku.“

Zasměju se, posadím se do ratanového křesla a uvolním se tak, jak mi to jen vědomí, že lžu své životní lásce, dovolí. „Zdá se, že se v Beau probudilo svědomí,“ odpovím a prohrábnu si vlasy. „Souhlasila, že si mě vezme, ale jen když slíbím, že ho nezabiju.“

„Aha,“ ozve se na druhé straně spolu s dalším potáhnutím z cigarety. „To je ovšem problém.“

„Ne, pokud mě ujistíš, že se jeho tělo nikdy nenajde.“

„O tom tě můžu ujistit,“ řekne Black rozhodně. „Jak se daří Beau?“

Podívám se přes rameno ke dveřím. „Moc toho nenamluví.“

„Ta moje taky ne,“ řekne a trochu se zasměje. „Teda, když na mě zrovna neječí a nehází po mně smrtící zbraně.“

„Až tak, hm?“

„Já ji zvládnou.“

„V tom případě myslím, že nebude mojí velkou fanynkou.“ Vstanu, sejdu dolů na pláž a ponořím nohy do jemného horkého písku. „Muž, který tě donutil vstát z mrtvých.“ Takhle mě bude vidět jeho žena. Bude chtít na někoho hodit vinu za jeho vzkříšení, a ten někdo budu já.

„K ničemu jsi mě nedonutil,“ poznamená zamyšleně a já přikývnu. „Z hrobu mě přinutily vstát jiné okolnosti. Nemůžu tady sedět a čekat, až mě moje minulost dožene. A jestli z toho budeš mít ty užitek, fajn. Proč ne.“

Začínám Dannymu Blackovi rozumět. Nečekám od něj žádnou loajalitu. Vždycky se před ním budu mít na pozoru, ale on se přede na pozoru mít nemusí, a přišel na to velmi rychle. Netoužím ovládnout jeho starý písčec. A to je taky jediný důvod, proč jsem tady. Na Britovo přání. I pro něj jsem jen prostředek k dosažení cíle. Oba chceme mrtvého téhož muže a dva zabiáci jsou vždycky lepší než jeden.

„Jsi nahý?“ zeptá se pobaveně a já se zamračím a rozhlédnu se kolem sebe. Zahlédnu ho v dálce, jak stojí na břehu moře v neoprenu a vedle něj se na vodě pohupuje vodní skútr. „Je horko,“ namítnu a obrátím oči v sloup, zatímco on se zasměje. Vydám se zpátky k našemu domu na pláži. „Uvidíme se večer.“

„Těším se,“ řekne. „A Jamesi?“

„Co?“

„Natři se opalovacím krémem. Ty záda si nechceš spálit.“ Zavěsí a já se ohlédnu přes rameno. Pořád stojí na břehu, ruku ležérně zvednutou. Na oplátku zvednu tu svoji. Jeho poznámkou se necítím ohrožen. To, co se snaží říct, je, že jsme oba stejní. Už se nemůžeme skrývat za smrtí. Už nejsme nezranitelní. Máme pro koho žít.

A musíme být opatrní.

Kapitola 4

BEAU

Sundám si chránič sádry a opatrně začnu rozmotávat fólii, kterou mě James tak pečlivě omotal. Jsem napjatá. A nejen kvůli svému zranění.

Večeře.

Ale kdyby jenom večeře. Večeře s Britem. Dnes večer budu stolovat s duchem, s mužem, který je považován za mrtvého. A s jeho ženou. O čem si sakra máme povídat?

Upustím fólii do umyvadla a povzdechnu si. Nejspíš budeme mluvit o tom, kolik lidí naši muži připravili o život. Dokážu si představit ten typ ženy, která si vezme za muže někoho, jako je Danny Black.

Ale jestli je Rose Blacková vážně tak zvrácená, jak si myslím, jsme na tom vlastně podobně. Bývalá policistka, která se stala gangsterem. „Ježíši,“ vydechnu a podívám se na sebe do zrcadla. Můj výraz je prázdný. Plochý. Bez emocí. Co by mi řekla máma? Co by si pomyslela? A přesto si nemůžu pomoci, ale doufám, že by mě podporovala. Povzbuzovala. Pomáhala by mi jako nikdo jiný a ze srdce by si přála, abych našla toho bastarda, který mi ji vzal, a skoncovala s ním. Už dávno jsem se smířila s tím, že sama to nezvládnou. Její smrt byla mnohem víc než jen pokusem o odvedení pozornosti. Zavedla mě do nejtemnějších hlubin miamského podsvětí. Zavedla mě k Jamesovi.

A James mě zavedl k pravdě. Neskutečná ironie. Nebo možná až příliš *skutečná*.

Máma nebyla jen talentovaná policistka, což jsem po ní zdělila. Byla to žena s vynikající intuicí. Silná. Odhodlaná. Nikdy nepřestala pátrat po tom, kdo je Medvěd. Nebo kdo byl James, když na to přijde. Ten první znamenal její smrt. Ten druhý se ji pokusil zachránit. Nepodařilo se mu to, ale zachránil mě, a přitom málem uhořel zaživa.

Podívám se na své jizvy. Soudě dle stavu mé paže by si mnozí mohli myslet, že mě před výbuchem nezachránil. Před tím pekelným požárem mě nemohlo zachránit nic. Ale zachránil mě před sebou samotnou. Od chvíle, kdy mi James pod falešnou záminkou zavolal, abych mu vymalovala kancelář, jsem byla ztracená. Okouzlená. Zamilovaná. Zvědavá. Vzrušená.

Usměju se. Zvrácená to *opravdu* nevystihuje. Možná že s Rose Blackovou budeme mít nakonec společného víc, než si myslím.

Ale co si sakra vezmu na sebe? Namažu si obličej krémem a přejdou ke skříni, abych zhodnotila své omezené možnosti. Letní šaty. Plážové sarongy. Šortky. Ramena mi poklesnou, vrátím se k posteli a ztěžka dosednu na její okraj. Nemám. Nic. V Miami jsem chodila v roztrhaných džínách a volných tričkách s dlouhými rukávy, které zakrývaly mou znetvořenou kůži. Jediné šaty, které vlastním, jsou ty, které mi James koupil na naše první rande v opeře – tam, kde zavraždil zkorumpovaného soudce, zatímco já jsem trávila čas připoutaná k sedadlu poté, co mi to udělal pusou.

Naštvaně sebou prásknu do postele. Kam se na mě hrabe Rose Blacková.

Dveře do ložnice se otevrou a objeví se v nich James v boxerkách. Jsme tu teprve pár dní, a on už je opálený. Celý bronzový. Alespoň jeho přední část. Nikoli jeho záda, která jsou stejně jako moje paže neustále napuštěná opalovacím krémem. Jeho vlasy jsou světlejší, jeho modré oči ještě modřejší. Našpulím pusu na toho Adonise před sebou. Brzy se oblékne. Nejspíš si vezme nějaký úžasný oblek. Rozcuchá si vlasy. Navoní se kolínskou, která mě zanechá touhou bez sebe.

A já ho nemůžu ani pořádně ošukat.

Rukou si sáhnu na břicho a nahmatám bílou gázu. „Nemám co na sebe,“ zabručím. „Tohle byl hrozný nápad.“

„Zakryj se,“ nařídí a kývne směrem na prostěradlo.

Zamračím se a přitáhnu si látku k tělu, zatímco James ustoupí ze dveří. Dovnitř vejde muž s náručí plnou šatů a na prstech jedné ruky se mu pohupují páskové boty. „Co je to?“ zeptám se a pomalu se posadím.

„Posílá je paní Rose,“ prohlásí muž a zastaví se uprostřed místnosti v očekávání dalších pokynů. Nezmůžu se ani na slovo, a tak ho James nasměruje k šatně, kde dotyčný všechno oblečení pověsí. Zaraženě ho pozoruju. Jakmile je hotov, přikývne a vycouvá z místnosti.

„Problém vyřešen,“ poznamená James, zatímco se probírá nekonečnou řadou ramínek. Vstanu, přitáhnu si prostěradlo k tělu a zezadu k němu přistoupím. „Proč by mi posílala oblečení?“

„Můžeš se jí zeptat u večere.“ James vytáhne krásné krémové šaty zdobené zlatým prošíváním. „Tyhle?“

Beze slova si od něj vezmu ramínko. „Myslela jsem, že chceš vidět moje jizvy?“ připomenu mu s pohledem upřeným na dlouhé rukávy.

„Chci, aby ses cítila pohodlně a uvolněně.“ Políbí mě na tvář a odejde do koupelny. Uvolněně? To je směšné.

Možná jsme teď daleko od Miami, daleko od krveprolití a smrti, ale nedělám si iluze, že to tak zůstane nadlouho. Jsme tu, abych se zotavila. A aby James naplánoval svůj další krok.

Podívám se na šaty a povytáhnu obočí. Tu ženu neznám, ale evidentně má dobrý vkus. Položím je na postel a přejdou k prádelníku, vysušit si vlasy. V půli cesty se ale zastavím, začne mi zvonit mobil. Ve skrytu duše doufám, že je to strýček Lawrence, ale i kdyby to byl on, netušila bych, co mu říct. Ten člověk je zničený. Zdevastovaný. Sužovaný nekonečným pocitem viny. A taky truchlí pro svého manžela – muže, který nás všechny tolik let klamal. Na tom, jestli Dexterovy styky s podsvětím byly dílem náhody, nebo ne, nezáleží. On může za to, že je máma mrtvá.

Sáhnu po telefonu, ale když zahlédnu jméno na displeji, ucuknu. „Do prdele,“ zašeptám a ohlédnu se přes rameno. James stojí ve dveřích, z pusy mu visí zubní kartáček.

Rychle odvrátím zrak, abych se vyhnula hněvivým bleskům v jeho očích, a odmítnu hovor. Nemám tušení, co můj bývalý snoubenec chce. Možná se mě chce zeptat, jestli jsem se náhodou nezbláznila. Každopádně, přijmout jeho hovor, když je James kdekoli v okruhu dvou set kilometrů, by bylo krajně nerozumné.

Otočím se k němu čelem. Zubní kartáček mu stále visí z pusy. „Potřebuju si vysušit vlasy,“ prohlásím, přejdou ke komodě a vezmu si fén. Soustředím se na svůj odraz v zrcadle a ignoruju Jamesovu siluetu tyčící se ve dveřích. Začnu si fénovat vlasy. Když se konečně vrátí do koupelny, vydechnu úlevou. Vraha jsem v něm zahlédla jen párkrát. Je to děsivé. Ošklivé. Musím Ollieho

varovat, aby se ode mě držel dál, jinak by mohl skončit na Jamesově seznamu nepřátel.

Pokud tam teda už není.

Naprosto *určitě* tam je.

Vejdu do rozlehlého obývacího pokoje s kabelkou zastrčenou mezi sádkou a tělem a zjišťuji, že je prázdný. Po Jamesovi není ani památky. Naposledy jsem ho viděla v ložnici, když jsem se malovala. Seděla jsem před zrcadlem, řasenka mi kmitala před očima a koutkem oka jsem pozorovala, jak si ze skříňě vyndává kalhoty a košili a beze slova odchází. Vztek v něm pořád tiše bublal. Na tuhle večeri jsem se od začátku netěšila a jeho nálada mi moc nepomáhá. Ale pití by mohlo. Přejdu k plné ledničce a naliju si bílé víno. Pomalu ho usrkávám a volným krokem zamírím na terasu, abych tam na něj počkala. Slunce stále pálí, i když se schyluje k večeru, ale naštěstí se zvedá větřík a nabízí úlevu od neustálého horka.

Kabelku položím na stůl, sednu si na židli a kochám se nádherným pohledem na slunce zapadající do vln oceánu. Usmála bych se, kdybych na to měla sílu. James se *musí* naučit ovládat svůj temperament, když přijde na mého bývalého, protože já svou minulost změnit nemůžu. Přála bych si, abych mohla. Tak moc bych si přála, abych mohla. A zdaleka ne jen kvůli mému ex.

Znovu se napiju, očima přelétnu břeh a přemýšlím, kam sakra zmizel. A pak ho uvidím na pláži.

Jak stojí na hlavě.

Odložím sklenici s vínem. Balancuje na hlavě a spolu s tělem se zřejmě snaží zklidnit i svou mysl. V šedých kalhotách a nažehlené bílé košili. S povzdechem si zuju zlaté boty na podpatku a s vínem v ruce sejdu na pláž. Tiše se k němu přiblížím, prohlížím si

ho od hlavy k patě. Zastavím se těsně před ním, přidřepnu si a skleničku postavím do písku. Opatrně se spustím na břicho a bradu si opřu o sádku tak, abychom měli tváře na stejné úrovni. Ví, že jsem tady, ale oči má stále zavřené. Je soustředěný. Snaží se zkrotit to monstrum uvnitř.

Uběhne několik dlouhých minut, než konečně otevře jedno oko a podívá se na mě. „Nechci se hádat,“ řeknu, natáhnu se a odhrnu mu vlasy z čela.

„Já taky ne.“ Pomalu se spustí na písek a otočí se na břicho, takže se téměř dotýkáme nosy. Rty se mu zvlí a stejně tak ty moje. „Co chtěl?“ zeptá se.

„Nevím, nevolala jsem mu zpátky.“ Proč bych to taky dělala? Nejsm hloupá. A kromě toho oba víme, co Ollie chce. Netuším proč; už zdaleka nejsem tou ženou, kterou kdysi potkal, ale z nějakého nepochopitelného důvodu mě chce zpátky. A když se dozvěděl o Jamesovi, ještě předtím, než vyšlo najevo, že James není standardní známost, usilovně pracoval na tom, aby mě spolu s Dexterem proti němu poštvali. Oba měli různé důvody, ale chtěli totéž. Odstranit Jamese z mého života.

„Zabiju ho, Beau,“ řekne klidně, bez emocí či výhrůžek. Jako by jen konstatoval prostý fakt.

Povzdechnu si, dotknu se jeho tváře a jemně ho pohladím, škrábání jeho strniště mě uklidňuje. „Já vím, že jo.“ Pohlédnu mu do očí. Do nekonečných temných propastí. „Miluju tě,“ zašeptám a on jen přikývne, polkne, nahne se ke mně a něžně mě políbí.

„Přijdeme pozdě.“ Postaví se a pomůže mi vstát. Sebere moji skleničku z písku, napije se, přitiskne si mě k sobě a zamíříme zpátky do našeho domu na pláži. Posadí mě do křesla na terase a podá mi pití. Pak si sedne

na bobek a natáhne se pro moje boty. „Moc ti to sluší,“ řekne a pohladí mě po nártu. Usměje se, když v křesle ztuhnu. Podívá se na mě a já mu věnuju varovný pohled. Zvedne obočí a pohladí mě znovu.

Zavrtím hlavou. Takhle se na večeri nikdy nedostaneme. Ale mně se na ni vlastně vůbec nechce, takže...

Položím sklenici na stůl a klesnu před ním na kolena. „Ještě,“ vydechnu a zdravou rukou sevřu jeho nádhernou tvář. Přitisknu se k němu a zbožně ho líbám. „Ještě, ještě, ještě, ještě.“ Sáhnu mu mezi nohy. Je tvrdý. Vzrušený. Připravený.

Tiše sténá a v jeho vdyších se mísí touha s frustrací. „Musím na tebe pomalu a opatrně, a na to nemáme čas,“ zadržím dech, vstane a zvedá mě s sebou, naše ústa se stále dotýkají.

„Nezačíněj nic, co nemůžeš dokončit.“ Obejmu ho zdravou paží a přitáhnu si ho blíž.

„Ale já to můžu dokončit,“ odpoví a vyprostí se z mého sevření. „Ale ty na mě budeš muset počkat.“ Nespokojeně zavrčím a on mě políbí a posadí zpátky do křesla. Nasadí mi boty na podpatku. Něco uvnitř mi říká – a není to příjemné tušení –, že za jeho výrokem se skrývá něco víc.

Počkat na něj.

Jak dlouho mu bude trvat, než vystopuje Medvěda? Jak dlouho budu muset čekat, než toho démona jednou pro vždy sprovedí ze světa? Kvůli nám oběma.

A co když se mu nikdy nepodaří zjistit jeho pravou identitu?

Co pak?

James mě ujistil, že budeme večeret na klidném místě. A nezklamal mě. Restaurace na břehu moře je ti-

chá a venkovní terasa je prostorná a je tu minimum hostů. Uvádí nás ke stolu na vzdálené straně u staré křivé cihlové zdi na vrcholu členitého útesu, z něhož vede písčná cesta na pláž. Výhled je úchvatný, oceán se třpytí oranžovou září zapadajícího slunce a povívá lehký větřík. Mezi stoly jsou sem tam rozmístěny slunečníky a nad nimi se klikatí světelné řetězy vytvářející pohádkovou zářící klenbu přes celou terasu.

Číšník mi odsune bílou ratanovou židli a já se usadím na barevný vzorovaný polštář. Zapálí svíčku uprostřed stolu a pak mi podá vinný lístek, zatímco se James posadí vedle mě.

„Ještě tu nejsou?“ divím se a pokládám kabelku na zeď vedle své židle.

„Danny mi právě psal. Mají pár minut zpoždění.“

„Že by milenecká hádka?“ zeptám se zvědavě. Nedokážu si představit, že by manželka Dannyho Blacka skákala radostí do stropu z vyhlídky jeho návratu do Miami. Všichni víme, co to znamená.

„Musí to být nakažlivé,“ podotkne James a vezmi mi vinný lístek z ruky. Naštvaně přimhouřím oči. „Vino?“ zeptá se.

„Ano, prosím.“ Pohodlně se usadím a kochám se výhledem. Nikoli na oceán. Nikoli na západ slunce. Nikoli na prašnou cestu klikatící se k bílému písku.

Dívám se na Jamese. Tak hrozně mu to sluší. Ležerní. V pohodě. Límeček má rozepnutý a rukávy vykasané až k předloktí. Je to osvěžující. Tohle je James na dovolené. Líbí se mi to. Důvod, proč jsme tady, už ale zdaleka tak líbivý není.

„Co je?“ zeptá se, aniž by vzhlédl od nabídky vín.

„Nic.“

„Kdybych věděl, že se opozdí, dopřál bych ti to.“

Sevřu rty a vytřeštím oči, když mi položí ruku na koleno a zajede pod šaty až na stehno. Jeho pobavený výraz je velmi opravdový. Stejně jako můj varovný pohled. Tiše se zasměje a odtáhne se, jeho pozornost upoutá blížící se číšník. Objedná víno a kývne směrem ke vchodu do restaurace.

„Už jsou tady.“ Zvedne se ze židle a já sleduju směr jeho pohledu přes terasu do zadní části restaurace.

„Ježíši,“ zašeptám a vezmu Jamese za ruku, aby mi pomohl si stoupnout.

Danny Black vypadá našťvaně. Smrtelně našťvaně. Vlastně skoro až zuřivě. Milenecká hádka? Spíš to vypadá, že bude vraždit. A pak si vzpomenu. On *bude* vraždit. Má impozantní figuru, chladné, ale jiskrné oči. Každý host v restauraci si je vědom jeho přítomnosti, pozornost se na něj upíná od každého stolu. Jizva na jeho tváři vypadá tak zlověstně. A pak se za ním objeví žena. Drží ho za ruku, zatímco on kráčí vpředu. Vysoká. Štíhlá. Pronikavě modré oči a husté tmavé vlasy. Je nádherná. Bezchybná pleť, výrazné lícní kosti a plné rty. Nikdy jsem neviděla tak dokonalý pár.

„To je jeho žena?“ vydechnu šokovaně. Nevím, co jsem čekala. Možná válkou zničenou, nezdravě vypadající osobu plnou zášti. Místo toho se dívám na ženu, která by z fleku mohla natáčet reklamu na parfém. Zamrkám a podívám se na Jamese, který mě upřeně pozoruje. Nakloní hlavu a já zavrtím tou svou.

„Jamesi,“ ujme se slova Black, když dojde ke stolu. „Promiň, že jsem tě nechal čekat.“ Přitáhne si blíž exotickou krásku. „To je moje žena Rose. Rose, James a Beau.“

Rose se usměje, ale poněkud strojeně, a obejde stůl. Rozhodně milenecká hádka. „Beau.“ Vezme mě za ramena a obejme mě, ale jen lehce, aniž by vyvinula ja-

koukoli sílu či tlak. Usměju se přes její rameno na Jamese, který mě stále drží za ruku. Jemně se vysvobodím z jeho sevření a opětuju Rosino objetí.

„Ráda tě poznávám,“ řeknu, zatímco se Rose narovná. Zhodnotí můj outfit. „Vybrala sis ty krémové.“

Rozpačitě přešlápnu na místě. „Díky. Nemám tu do slova žádné šaty.“

„Dobrá volba,“ poznamená Danny Black a já zvednu oči a spatřím, jak si potřásá rukou s Jamesem. Pak obejde stůl a Rose ustoupí stranou, abychom se mohli pozdravit. Políbí mě na obě tváře. „Vypadáš líp,“ řekne tiše. „Jak ses tu zabydlela?“

„Skvěle. Díky, že nás tu necháváš,“ odpovím, i když mám podezření, že jeho důvody jsou čistě sobecké. Co je Dannymu Blackovi po tom, jestli mě postřelili? Potřebuje Jamese. A James potřebuje jeho.

„To je samozřejmé.“ Pak obrátí pozornost k Rose. Odsune židli a s nepatrným úšklebkem jí pokyne. „Miláčku.“ Místo poděkování mu věnuje varovný pohled. Danny se skloní a políbí ji na temeno hlavy, chvíli tak zůstane, a pak se skloní až k jejímu uchu a něco jí pošeptá. Napětí by se dalo krájet, a jsem si docela jistá, že to není napětí sexuálního druhu.

Sednu si na své místo a pokradmu mrknu na Jamese. Usměje se a já pokrčím rameny.

„Takže jsme obklopeny smrtícími zabijáky,“ poznamená Rose tiše a vezme číšníkovi láhev vína, ještě než ji stihne postavit na stůl. „Aspoň že jsou tak sexy, jinak proč bychom tu vůbec byly?“

Nemůžu se ubránit smíchu, i když něco mi říká, že bych měla.

Danny Black vrhne na svou ženu pohled, kterým jako by říkal: Nepokoušej mě, ale ona ho ignoruje a po-

zvedne láhev mým směrem. Přikývnu. Ano prosím, alkohol. Mám pocit, že dnes večer ho budu potřebovat, abych tuhle večeri přežila.

„Tak co tě sem přivádí, Beau?“ zeptá se Rose a nalije nám oběma skleničku, aniž by se obtěžovala nabídnout mužům. Postaví láhev doprostřed stolu, vezme svou číši, pohodlně se usadí a s očekáváním se na mě podívá. „Kromě toho, že potřebujete manželovy služby.“

Ostražitě si poposednu, její zahořklost se nedá přehlédnout. Takže jí vadím já? Zabloudím očima k Jamesovi a všimnu si jeho napjaté pózy. Očima propichuje Blacka, jako by mu neslyšně říkal, aby svou ženu zkontroloval. Black stiskne rty, natáhne se pro láhev, nalije sobě a Jamesovi a pak upře svůj ledový pohled na Rose. „Odpusť mé ženě,“ řekne, pomalu se napije a víno líně válí na jazyku. „Obvykle nebývá taková mrcha.“

Cuknu sebou, James si rozpačitě poposedne a položí svou ruku na tu moji. Rose se rozšíří nosní dírky. Obrátí do sebe celou sklenici vína, práskne s ní o stůl a postaví se. „Promiňte, ale nejsem zrovna nadšená z toho, že tu máme sedět a rozebírat nevyhnutelnou smrt mého manžela.“ Otočí se, hřívu dlouhých kadeří odhodí stranou a odkráčí z terasy směrem k restauraci.

Napamatuju se, že by mi kdy bylo tak trapně. Nejistě se podívám na Dannyho Blacka. Je očividně naježený, němě zírání na stůl a pokouší se zůstat trpělivý.

„Nežertoval jsi, když jsi říkal, že tvoje žena má skvělý pravý hák, hm?“ James kývne směrem na Blackův nos. Až teď jsem si všimla, že je trochu oteklý.

Black pomalu zamrká, sáhne si na kořen nosu a stiskne ho. „Omluvte mě na chvíli,“ řekne a zvedne se ze židle. „Moje žena a já musíme něco vyřešit.“

„Nespěchejte.“ James mi stiskne ruku a Black zamíří za Rose. Při chůzi napíná konce svého lněného saka a jsem si docela jistá, že zatíná pěsti.

Otočím se na Jamese. „Nemyslíš si, že...“

„Do toho nám nic není,“ řekne, aniž by se na mě po díval.

„Co prosím?“

Otočí se ke mně a nakloní se blíž. „Nejsme tu proto, abychom jim dělali manželské poradce.“

„Samozřejmě, že ne.“ Zasměju se. „Protože sami ani nevíme, jaké to je, být manželi.“

„Což se ovšem už brzy změní,“ dodá James s pohledem upřeným na mou tvář a palcem mě jemně hladí po ukazováčku na levé ruce. Zavrtím se na židli a on se temně usměje.

„Neměla bych jít za ní?“ zeptám se a stisknu mu ruku.

Zakroučí hlavou, opře se a usrkne vína. „O Dannym Blackovi vím spoustu věcí, ale jen dvě vím s naprostou jistotou.“

„A které to jsou?“

„Je to nemilosrdný zabiják,“ odpoví James s pohledem upřeným ve směru, kterým Black právě odešel. „A uctívá zem, po které chodí jeho žena.“ Otočí se ke mně, jeho tvář je prostá jakýchkoli emocí. „Jsme si podobní víc, než bych chtěl.“ A s tím pustí moji ruku a začne studovat jídelní lístek, zatímco jeho prohlášení zůstává viset v napjaté atmosféře, která tu panuje i potom, co Danny s Rose odešli. Stočím pohled ke dveřím restaurace a přemýšlím, jak se k tomu postavit, až se vrátí. *Pokud* se vrátí. Nehledám kamarádku, což je nejspíš dobře. Jsem tu kvůli Jamesovi. Tečka. Kvůli Jamesovi a sobě.

Než se oba znovu objeví, mám už svou skleničku dopitou. Sleduju, jak se Rose proplétá mezi stoly, a všimnu si, jak se jí na tváři rozlévá ruměnec. Black jde těsně za ní a nenápadně se upravuje.

Rose si sedne a lehce se na mě usměje. „Promiň, potřebovala jsem to ze sebe dostat.“

„Co přesně?“ vyhrknu bez přemýšlení s pohledem upřeným na její uzarděné tváře, které nesou nechvalné známky toho, že někdo z manželů ze sebe rozhodně něco dostal.

Danny se zasměje. Na vraha je to docela roztomilé. A James si s úsměvem mne horní ret. Sexy. „Objednáme si?“ navrhone Rose a rozdá nám jídelní lístky. „Mají tu božské ústřice.“

„Ústřice?“ podívám se a začnu studovat nabídku před sebou. „Nikdy si nejsem jistá, jestli je mám cucat, žvýkat, nebo polykat.“ Nadskočím leknutím, když Danny s Rose naráz propuknou v záchvat smíchu. Ohromeně na ně zírám, trochu zmatená, zaražená. „Řekla jsem něco legračního?“ zeptám se, když se uklidní. Danny se něžně usměje na svou ženu a vezme ji za ruku. „To je jen mezi mnou a mým manželem.“ Jejich prsty na stole se propletou. Rose se podívá přes stůl na Jamese. „Tak jak ti mám říkat?“ zeptá se. „Jamesi? Kellene?“ Usrkne vína, nepatrně se usměje. „Enigmo?“

James sklopí zrak, mlčí a usmívá se. Vychutnávám si pohled na jeho vlasy, které mu spadají do čela, a na dlouhé řasy. Zachránil ho číšník – teda ne že by zachraňovat potřeboval. Nikdy se nechystal odpovědět na její odvážnou otázku. Přesto je to zatraceně divné. Vědět, že lidé vědí, kdo je. Technicky vzato to znamená, že už není Enigmou. Už není hádankou.

Všichni si objednáme a konverzace se kupodivu rozproudí. Nemluvíme o vraždách ani o Miami, ale o ostrově, o tom, co se tu dá dělat a kam bychom měli zajít.

Po hlavním chodu se pohodlně opřu v křesle a fascinovaně sleduju Jamese, jak se zapojuje do hovoru, mluví a usmívá se. Je to tak normální, až mi to vrtá hlavou. Dva páry na večeri. Povídají si, smějí se, jedí. Nejednou zachytím Jamesův pohled. Pokaždé se na mě povzbudivě usměje a buď mi dolije víno, nebo mě vezme za ruku a stiskne mi ji. Ví, na co myslím.

Myslím na to, že tohle by mohl být náš život. Jen my dva. Tady. Úplně normální. Nikdy jsme spolu nebyli na večeri v restauraci, natož dohromady s jiným párem. Zítra půjdeme na místní trh a nakoupíme si nějaké jídlo. Pak se zajedeme podívat na vodopády na druhé straně ostrova, o kterých básní Rose. James si vyjede s Dannym na vodních skútrech. Zatímco já s Rose budeme podle všeho odpočívat na terase jejich vily a dávat si koktejly. Ne, nepotřebuju kamarádku. Ale možná nějakou chci. Možná chci tohle všechno už napořád, a čím déle tu sedím s těmi cizími lidmi, tím víc chápu Rose a její dřívější nevraživost. Vtrhli jsme jim do života. Narušili jsme jejich ráj, protože přesně to tohle je. Je to ráj na zemi.

Vrazi v ráji.

„Takže ty jsi byla policistka,“ řekne Rose a se skleničkou v ruce odsune svoji židli a dá si nohu přes nohu.

„V předchozím životě, ano.“ Očima zabloudím k Jamesovi a přemýšlím, kolik jim toho o mně prozradil. O sobě. O nás. Lokty má opřené o stůl, v ruce leda byle drží sklenku a zvolna s ní otáčí. Němě zírá na víno v ní a odmítá se na mě podívat. Natáhnu se pro kousek chleba na stole. Nemám moc chuť bavit se o svém minulém životě.

Při tom pohybu se mi ale vyhrne rukáv a já ztuhnu, protože cítím, jak se pohledy všech přítomných upírají na monstrózní jizvu na mé kůži vyčuhující z krásných krémových šatů. Stisknu rty, a aniž bych se chleba dotkla, stáhnu ruku. Ticho, které se rozhostí, je příšerné. A přesně v tu chvíli si uvědomím, že během celé večere jsem se ani jednou nezalekla konverzace kolem stolu. Protože byla bezmyšlenkovitá. Uvolněná. Bezstarostná. Mám pocit, že to se nyní mění.

Uchýlím se ke skleničce vína a koutkem oka mrknu na Jamese. Zavrtím hlavou, když zjistím, že se na mě dívá lítostivým pohledem. *Přestaň!*

První se pohne Rose. Položí svou paži na stůl a já se zamračím. I v mdlém světle svíček je okamžitě vidím. Jizvy. Jizvy po mnoha řezných ranách. Zvednu k ní oči a ona se usměje. Pak se na stole objeví Dannyho paže, i on si vyhrne rukáv. Zatajím dech při pohledu na obrovské řezné rány na jeho opálené kůži. Pohlédnu na něj a on se zašklebí a napne nevzhlednou jizvu, která se mu táhne od oka až ke rtu.

Polknu a obrátím pozornost k Jamesovi. „Já si košili svlíkat nebudu,“ oznámí tiše s ironií v hlase. A co udělám já? Začnu se smát. Směju se tak zatraceně moc, až se ke mně všichni u stolu přidávají. Nikdy jsem se svým zraněním nesmála. Co je to sakra za šílenství? Ale Rossin vzkaz byl jasný. A stejně tak Dannyho.

Jsmo si podobní víc, než bychom si nejspíš všichni přáli.

Myslím, že jsem se ještě nikdy necítila tak plná. Plná jídla, plná pití a až po okraj plná lásky. Pozoruju Jamese, což jsem dělala poměrně často po celou dobu překvapivě příjemné večere. Její rozpačitý začátek našťestí

neovlivnil její další průběh. James vypadá tak uvolněně. Sluší mu to dokonce ještě víc. Chtěla bych, aby tady zůstal. Čím déle jsme tady, tím je snazší ignorovat vroucí touhu po odplatě. Tím lehčí je být normální. Jako by se s odhalením jeho pravé identity rozpustila i část temnoty v jeho životě. „Co kdybyste se šly s Rose projít?“ navrhone, otočí se ke mně a políbí ustaranou vrásku na mém čele, která se tam okamžitě usadila. „Ano, ukaž Beau oceán při západu slunce,“ dodá Danny směrem k Rose, mávne na číšníka a objedná další drinky.

„Oceán při západu slunce vidím i odsud,“ neodpusťím si a upřu zrak na hladinu v dálce. Danny se zarazí a přelétne očima k Jamesovi, který mě pozorně sleduje. Mlčky. Varovně. Ženy jsou propuštěny, aby si jejich manželé mohli popovídat o všech způsobech, kterými se chystají zabít. Tady končí moje dokonalá večere s mým pohodovým mužem. Temnota se znovu vynořila. Zabiják je zpátky. Co jsem taky upřímně čekala? Že trocha slunce a kouzelně šumící oceán zbaví Jamese jeho vnitřního zabijáka? To jsem si opravdu nemyslela, ale tenhle večer byl malou ochutnávkou toho, jak by náš život *mohl* vypadat. A jen co jsem tu představu přijala, byla mi ukradena. Kousnu se do spodního rtu a vzhlednu k Rose, abych zjistila její reakci. Je zamyšlená, usmívá se, ale její rty jsou pevně stisknuté.

Předpokládám, že jakékoli protesty z naší strany by se setkaly s nepochopením. Hádám, že Rose si je toho taky vědoma. Proto se nejspíš tak zjevně kouše do jazyka.

Podívám se na svou sklenici s vínem a trochu se zasměju. Odvedte odsud ty malé holčičky, ať si kluci můžou promluvit o byznysu. Copak James zapomněl, že tohle je i moje válka? Vnitřnosti se mi začínají stahovat vzrůstajícím odporem. „Už nejsem těhotná,“ řeknu

bez přemýšlení a upřu na něj odhodlaný pohled. „Už nejsem křehká, Jamesi. Ze skla.“ Svých slov lituju v okamžiku, kdy je vyslovím. Mluví ze mě hořkost. Hořkost z celého světa. Z naší ztráty.

Zírá na mě se směsicí pocitů, ve které převažuje vztek. Vztek a hodně bolesti. „Myslíš, že mi to uniklo?“ zeptá se tiše, jako by to Rose s Dannym mohli přeslechnout. Jeho očividné znechucení se vpíjí do každého póru mého těla. A já ho přijímám. Víím, že si to zasloužím. „Kdybys ještě nosila moje dítě,“ zasyčí tiše, „tak bys nepila.“ Vezme láhev a dolije mi sklenici až po samý okraj, čímž jako by potvrzoval svá slova. „Takže se napij, Beau. Až do dna.“ Opře se, vezme svou číši s vodkou a pozdvihne ji k přípitku. „Na zdraví, zlato.“ A kopne do sebe celý její obsah. Bouchne sklenicí o stůl, zhluboka vydechne a sevře čelisti. Hrud' se mu dme jako divoké šelmě. „Běž se projít, Beau,“ nařídí chladně a tvrdě.

Ucítím, jak mi někdo položil ruku na paži, a nepřítomně stočím pohled doleva. Rose se zvedá ze židle a očima mě prosí, abych udělala to samé. Podívám se na Dannyho. Mlčí, studuje mě a tiše nasává scénu před sebou, která je v podstatě o tom, že ztrácím nervy, mluvím hovna a způsobuju hovna.

Vztekám se sama na sebe, vstávám a odcházím. Rose mě brzy dožene, vezme mě za ruku a táhne mě k zadní části terasy. „Zuj si boty,“ řekne, zastaví se u díry ve staré cihlové zdi a skloní se, aby si rozepnula sandály na podpatku.

Udělám, co mi řekne, a zatímco bojuju s malou spounou na svých botách, ohlédnu se. Black právě podává Jamesovi další skleničku vodky. Povzdechnu si, zuju si boty a nechám Rose, aby nás bosé zavedla na písčnou cestičku vinoucí se dolů na pláž. Ticho mezi námi je

trapné a já se nemůžu smířit s tím, že jsem ho způsobila já. Nesnáším samu sebe. James je možná zabiják, ale je to *můj* zabiják a zatím nedělal nic jiného, než že se o mě staral. Miloval mě. Dával mi důvod, proč žít.

„Jak může člověk někoho milovat a zároveň ho nenávidět?“ ptám se nepřítomně a sleduju, jak se mi prsty u nohou při každém kroku boří do písku.

Rose vedle mě se cynicky zasměje se. „Byla jsi předtím u stolu?“ zeptá se, nadechne se a s úsměvem vzhledne k zamlžené obloze. „Miluju nenávidět svého manžela. A vím, že on to cítí stejně.“

Myslím, že s tímhle se můžu ztotožnit. Miluju Jamesovu vytrvalou snahu napravit všechny křivdy kolem. Nenávidím fakt, že nás to jednou může zničit. Už se to do jisté míry stalo. Instinktivně si sáhnu na břicho, ale pak polknu a přinutím se dát ruku pryč.

Překročíme velký kus kamene a ocitneme se na pláži. Rose zvedne lem svých šatů a vytáhne si ho ke stehnum. Na tváři jí hraje úsměv a tentokrát je podstatně přátelštější než ty její dřívější polovičaté pokusy. „Pojď,“ vybídne mě a lehkým krokem zamíří ke břehu. Když se dostane až k vodě, otočí se a chvilku jde pozpátku. „Jen tu stůj a pozoruj hořící obzor. Máš pocit, že jsi na konci světa.“ Otočí se zpátky a podívá se na své nohy, voda jí šplouchá kolem kotníků. Její snaha uklidnit mě je milá. O nic z toho se neprosila, ale zdá se, že ví, kde je její místo – do jisté míry. Zná ji teprve hodinu nebo dvě a rychle jsem zjistila, že Dannyho Blacka udržuje ve střehu. Zbožňuje ji. Ona jeho. Přijímá, koho si vzala, a je ochotná ustoupit, když ví, že je to potřeba. Napadá mě, že James možná doufá, že se od Rose Blackové něco naučím.

Sejdu k vodě a připojím se k ní. Tiše stojíme vedle sebe, šumění oceánu mě uklidňuje.

„Byla jsi těhotná,“ ozve se nakonec Rose, natáhne se po mé ruce a stiskne ji. Pohled přitom nespouští z hlady.

„Jen pár týdnů,“ zamumlám tiše a ucítím bolest v břiše. „Naprosto neplánovaně.“ Mé oči najdou ty její a ona se nepatrně usměje a pak odvrátí pohled zpět k horizontu.

„Protože kdo by chtěl mít dítě s chladnokrevným vrahem?“ uvažuje nahlas a vlasy jí vlají ve větru. Pustí mou ruku, odhrne si prameny z obličeje a najednou vypadá smutně. „Já bych chtěla.“ Spustí paže a nakloní hlavu, jako by čekala na odpověď z vln.

„Ale nemůžeš,“ dodám tiše, když si dám jednu a jednu dohromady. Za její sebejistou maskou zahlédnu žal a bolest.

Pomalou se nadechne a vydechne, narovná se, a když se na mě podívá, bolest ve svých průzračně modrých očích se nesnaží skrývat. Tahle žena je divoká. Silná. Copak by mohla být jiná, když je s mužem, jako je Danny Black? Je to přesně můj typ člověka. Tím spíš, že za tou tvrdou schránkou se skrývá křehkost. Krása. Nádherné šaty a dokonalý make-up. „V patnácti jsem měla dítě,“ řekne. „Vzali mi ho. Byl to docela těžký porod a...“ Polkne. „No a to bylo všechno.“

Nemám tušení, co na to říct. Co udělat. Nikdy jsem necítila potřebu někoho utěšovat. Ale moje nedávná ztráta – to, jak jsem se cítila – mi pomáhá pochopit, s čím musí Rose denně žít. A bojovat. Já ještě šanci na to být matkou mám. Ona ne.

Přistoupím k ní a udělám to, co by udělala každá soucitná žena. Vezmu ji kolem ramenou a cítím, jak její napětí ustupuje. Teprve teď a tady, když si mácháme bosé nohy v oceánu na konci světa, si uvědomím,

že nejsem úplně zlomená. Nejsem tak necitlivá a zničená, abych nedokázala pochopit zármutek jiné ženy. „Nebudu se snažit vymýšlet, co chytrého říct, abych ti ulevila,“ ozvu se. „Byly by to kecy. Život ale přece není jenom sračka, ne?“

„Ne, není,“ souhlasí Rose, nohou rozčísne hladinu a do vzduchu pošle tisíce kapiček. „Je to zkurvená sračka.“

Zasměju se, opravdovým, osvěžujícím smíchem. „Stačí ti mít v něm Dannyho?“ zeptám se.

„Víc než dost.“ Proplete své prsty s mými, pevně je sevře a táhne mě dál do vody. „A James?“ chce vědět. „Je James ten pravý?“

„Záleží na tom?“ pokrčím rameny, spodní část šatů se mi lepí na stehna. Soustředím se na rovnou linii obzoru a vdechuju čistý, slaný vzduch, který mi plní plíce. „Nikdy by mě nenechal odejít. Takže musí být.“

„Ale je?“ zamumlá Rose.

„Samozřejmě, že ano.“ Usměju se na ni a ona mi to oplatí. „Sbalily jsme vrahy. Žijeme si jako ve snu, Rose.“

Rozesměje se, zakloní hlavu a já jsem tam s ní. Protože co jiného nám sakra zbývá než ronit oceány zoufalých slz. Slz, které jsou ve světě, jehož jsme se s Rose staly součástí, zasraně zbytečné.